

selle peale suud lahti ei teinud, küsis küsingas võera mehhe käest: „Mis siino nimi on?“ — Wiin! — kostis kange mees. „Wiin, wennike wiin!“ üdis kontnik: „peab mulle esimeseks rigiwürstiks jama“ — ja „„Wiin, wiin!““ mõuras kõik surma, ning warjo koggodus ühhest suust ja põrgo aud kollas wasto. F. K.

Waine Lazarus.

(Uts mõistukõnne.)

Waine Lazarus olli omma wisi perra rikka mehhe lāwwe een maan, nink penni lāksiwa temma paisid. Tulli tõine waine, Zadol nimmi, näije Lazarust temma willitsusen, hallest omman sõamen temma päle, aste temma mannu nink üttel: „Anda ei jõwwa ma sulle middagi; olle essi ke waine ni kui sinna, ja mul om hulgakest latsti toita; ent minna olle paisist wabba. Seperrast jätta lubba, et minna ossa wõtta sest põetamissest, mes sinnule neist armsist pennist saap, ke ütfinda sinno päle hallestawa. Urra lasse neil minnule kaugamba hābbi tetta.“ — Ni üttel temma, nink pissara tulliwa temma silmi. Sis kunit temma waise Lazarusele kāt nink üttel: „Tulle minnoga; mul om üts korjus. Sāal tahhame sinno põetada, ni kui meije jõud kannap; nink jāap minno omma laud tühjas, sis tahha ma

sinnule leiwa-rasofessi rikka mehhe lāwwa pāalt korjata.“ — Kui temma neid sõnnu olli üttelnu, wõt Lazarus temma käest kinni nink üttel: „Hāal meel lāhhā ma sinnoga; omma helde sõame per rast ollet sinna ārawallitsedu, minnule taiwast arwada nink minno ello perramātsid tunde mulle kergendada. Mul om ennege weel weidi ilma pāal waja; ent kuis wõis minna sinnule sedda õnsust keelda, mes sinna hennele walmistat!“

Nemma lātsiwa nink saiwa ütte kārwe lisse korjuse lāwwe ette, kel pilliroone kattus olli, nink Zadol weije Lazarust sisse, ja Zadolki naine wõt tedda terretamissega wasta nink walmist temmahe pu-lehtist nink samblist wodet kambre-keste, nink nemma sadiwa waist Lazarust sinna sisse ja panniwa tedda selle pehme wote päle. Sis lāts Hanna, Zadolki naine, nink tõi pima kausikessega ja āngas Lazarusele juwwa. Ent Lazarus üttel: „Andke mulle üts sõõm wet; pal-lawus om minno sõamen, ja mul om kange janno.“ Sis rühk Hanna ja tõi wārsket wet lāts test, nink Zadol jahhut Lazaruse pōski ütte õllipu ošsaga.

Lazarus uino rassedaaste maggama, sest et lõuna aig olli ja wāga lāmmi. Kui temma nüüd maggas, sis kaitsiwa Zadol ja Hanna kār-lassi temma pāalt nink jahutiwa tedda; ent Lazarus narat unnen. Sis kaijewa Zadol nink Hanna rōmoga tõine tõise päle nink ütliwa illa-keste: „Oh, kui temma meije man ārasüttis!“